Limba franceză

Limba franceză este o limbă indo-europeană din familia limbilor romanice, anume din ramura de vest a acestora, unde, în grupul limbilor galo-romanice, este una dintre limbile oïl.

Istorie:

Istoria limbii franceze începe odată cu cucerirea Galiei de către romani, terminată în secolul I î.Hr. Limba latină populară este adoptată treptat de populația autohtonă, în cursul unei perioade de bilingvism care durează până în secolul al V-lea. Limba galică o influențează pe cea latină, constituind substratul viitoarei limbi franceze. Se formează astfel o limbă numită de lingviști galo-romană.

Răspândirea limbii franceze:

Franceza este vorbită în total de aproximativ 220 de milioane de oameni fie ca limbă maternă, ca limbă secundă sau ca limbă străină, în țările membre, asociate sau cu statut de observatoare din Organizația Internațională a Francofoniei (OIF), precum și în alte câteva țări din afara acesteia, ca Algeria sau Statele Unite ale Americii. Nu există date precise nici despre cei care au franceza ca limbă maternă. Numărul lor este estimat la 110 milioane.

În clasamentul numărului de vorbitori ai diferitelor limbi, franceza este pe locul al VI-lea în lume și pe locul al II-lea în Europa. Franceza este limbă oficială în 29 de țări, ocupând în această privință locul al II-lea după limba engleză.

Ca limbă străină, franceza este, după engleză, limba învățată de cele mai multe persoane (120 de milioane), în majoritatea țărilor.

5% din spațiul Internetului ar fi ocupat de limba franceză, fiind pe locul 6-8 printre limbile cele mai folosite

Clasificare:

Limba franceză aparține ramurii galo-romanice a familiei limbilor romanice. Chiar dacă în Franța au fost vorbite o multitudine de limbi romanice, împărțite în două mari familii, limbi nordice și limbi sudice , care aparțin ramurii iberoromanice, nucleul limbii standard a fost cea vorbită în Evul Mediu la Paris și în împrejurimi, și adoptată de curtea regală. Aceasta s-a impus treptat în cadrul procesului de formare a statului centralizat francez, înglobând într-o sinteză elemente din toate celelalte, în principal din cele nordice.

Din cauza tendinței generale de centralizare care s-a manifestat în decursul istoriei Franței, celelalte limbi, neavând standard, s-au eclipsat treptat, ajungând să fie considerate

patois, adică graiuri, termenul francez având și o nuanță de sens depreciativă. Actualmente însă, lingviștii tind să le considere pe cele principale limbi aparte.

În țările europene membre ale OIF, cei mai mulți francofoni trăiesc în Franța (62,5 milioane), în Belgia (4,4 milioane) și în Elveția (3,8 milioane). Din celelalte țări vest-europene membre ale OIF, la aceste cifre se mai adaugă 1,2 milioane, iar din regiunea Valle d'Aosta din Italia, țară care nu este în OIF, încă 90.000. În țările din Europa Centrală și de Est sunt 6 milioane de francofoni. Dintre acestea se distinge România, cu 1,8 milioane.

Gramatica franceză:

1) Genul substantivelor: În franceză, toate substantivele sunt de gen masculin sau feminin, influențând acordul cu articolele.
2) Timpurile verbale: Limba franceză are un sistem complex de timpuri verbale, cu diverse moduri și forme.
3) Ordinea cuvintelor: Ordinea cuvintelor în franceză diferă de limba română, cu un accent mai mare pe verbul auxiliar.
4) Adjectivele: Adjectivele se acordă în gen și număr cu substantivul pe care îl califică.

Beneficiile învățării limbii franceze:

- Călătorii: Călătoritul prin franța, dar și prin alte țări, devine mult mai plăcut și mai interesant, vorbind și înțelegând limba vorbită de ei.

- Oportunități profesionale: Deschide noi oportunități de angajare în companii internaționale.

- Îmbogățirea culturii: Acces la o bogată cultură literară, muzicală și cinematografică.

- Dezvoltarea cognitivă: Îmbunătățește memoria, concentrarea și gândirea critică.

Limba franceză este o limbă frumoasă și complexă, care oferă o mulțime de avantaje pentru cei care o învață. Cu răbdare ți perseverență, oricine poate stăpâni această limbă fascinantă.

Proiect realizat de Ristea Eduard Mihai